

SUSITUOKIM ITALIJOJE

Nicky
Pellegrino

Iš anglų kalbos vertė

Žiedė Gintalaitė

SUSITUOKIM
ITALIJOJE

Sofoklis

VILNIUS, 2025

Clarai De Sio – su padėka

Montenelas

Augustas sėdėjo lauke prie baro, pagrindinėje Montenelo aikštėje. Vilkėjo megztinį, kurį dukra primygtinai liepė užsimesti, nebent diena netikėtai atšiltų, ir gurkšnojo kavą be kofeino – tokią, kokią sūnus laikė tinkamiausia jo amžiui. Visa tai jis darė dėl vaikų ramybės, nors kartais šis rūpestis vargino labiau nei pati senatvė.

Nors apie savo amžių Augustas galvojo retai, negalėjo paneigti – nugyventa daug metų, ir visi jie prabėgo čia, miestelyje ant kalvos Pietų Italijoje.

Montenele gyvenimas tekėjo lėtai – viena diena beveik nesiskyrė nuo kitos, tačiau jei tik įdėmiau pasižvalgydavai, visada galėjai rasti veiksmo. Šį rytą Augustas atėjo kiek anksčiau nei įprastai ir įsitaisęs prie mėgstamo staliuko stebėjo tuščią aikštę. Jis jau žinojo, kada pasirodys jo draugas su furgonėliu, iš kurio pardavinėjo daržoves. Kada dukra atrakins šalia baro esantį restoranėlį. Kada ateis gatvės šlavėjas ir ims šluoti konfeti.

Tiesa, pastaruoju metu aikštę šluoti reikėjo ne taip jau dažnai. Augustas prisiminė laikus, kai į konfeti debesį įsisupę jaunavedžiai be perstojo plūsdavo pro rotušės duris ir pozuodavo prie fontano. O dabar? Ar mažiau porų tuokiasi? O gal tiesiog renkasi kitur duoti įžadus?

Jei romantiškiausias Italijos miestelis iš tiesų praranda populiarumą, reikia imtis veiksmų – juk vietiniai gyveno iš vestuvių. Kaip išsilaikys viešbutis, jei jų nebeliks?

Sėdėdamas vienas prie baro, Augustas suko galvą ieškodamas sprendimo. Buvo tikras, kad ką nors sugalvos. Prieš daugelį metų dirbdamas rotušėje jis padėjo atgaivinti Montenalą – tai jis sugalvojo parduoti apleistus pastatus vos už vieną eurą. Jo sumanymas pasiteisino, ir į apleistą miestelį sugrįžo gyvybė.

Augustas mylėjo šią vietą, tad mintis, kad viskas ir vėl gali pasikeisti į blogą, jam buvo nepriimtina. Sėdėdamas prie baro, jis mąstė, kaip galėtų padėti.

Buvo aišku, kad reikėjo dar vieno ryžtingo plano, kuris pritrauktų dėmesį ir primintų pasauliui apie Montenalą. Su savo siaurų gatvelių labirintais, gaiviu kalnų oru ir vaizdais į slėnį miestelis tobulai tiko vestuvėms – ir tikriausiai buvo gerokai pigesnis už kitus. Žmonėms tereikėjo apie jį išgirsti. Bet kaip?

Primerkęs akis, Augustas pajuto kažkur mintyse ryškėjančią idėją. Susitelkė, mąstė vis giliau, kol galiausiai išsitraukė išmanųjį telefoną. Šypsodamasis į ekraną, ėmė jį baksnoti – gana lėtai, nes norėjo, kad viskas būtų tobula. Kai baigė, ekrane švietė skelbimas – toks, kokį tikėjosi išvysti žurnaluose, laikraščiuose, išplitusį internete. Skelbimas, kuris galėjo pasiekti žmones visame pasaulyje ir pažadinti jų smalsumą.

Laimėkite svajonių vestuves romantiškiausiame Italijos miestelyje

Kiekviena pora, planuojanti šią vasarą susituokti vaizdingame ant kalvos įsikūrusiame Montenelo mieste-

lyje, gaus 1000 eurų piniginę dovaną. O vienai laimingai porai bus suorganizuotos svajonių vestuvės – viskas, ko reikia stilingai ištarti „taip“. Tad jei esate įsimylėję, kodėl gi nesusituokus Montenele?

Perskaitęs, ką parašė, Augustas jautėsi tikras – tai buvo atsakymas. Apdovanojimas ir konkursas – koks puikus sumanymas! Žinoma, atsiras skeptikų, sakančių, kad miestelis negali sau to leisti, bet jis paaiškins: negali sau leisti nepabandyti. Ši idėja pritrauks daugiau užsakymų ir suteiks miestui naujos energijos. Galiausiai tai atsipirks.

Nors jau seniai išėjusio į pensiją, Augusto žodis rotušėje vis dar buvo svarbus. Beveik kiekvieną rytą į barą užsukdavo jo draugas, miestelio meras, ir jiedu gerdavo kavą. Kartais meras, daug jaunesnis vyras, pasidalydavo kokia nors problema, o Augustas patardavo. Jam visada buvo malonu prisidėti.

Šįryt Augustas tiesiog tryško energija. Jis nekantriai laukė, kol draugas įsitaisys šalia.

– Ar viskas gerai? – paklausė meras, pastebėjęs vyresnio draugo susijaudinimą. – Gal šiandien pagaliau tau leido išgerti tikros kavos?

– Ne, ne, sugalvojau planą. – Augustas jau degė nekantrumu. – Būdą atgaivinti miestą, pritraukti daugiau verslo ir pajamų. Esu tikras, kad tai įmanoma. Leisk viską paaiškinti.

Meras linktelėjo. Iš patirties žinojo, kad Augustą visada verta išklaudyti. Galima drąsiai sakyti, kad be jo Salvijus Valentinis gal ir nebūtų išlaikęs Montenelo mero pareigų.

– *Va bene*, – tarė jis. – Pasakok.

Ana

Viskas tą dieną atrodė lygiai taip pat, kaip ir šimtus kartų anksčiau. Nebuvo jokio įspėjimo, nė menkiausios užuominos, kad būtent 11.58 val. akimirksniu bus atimtas gyvenimas, kurį Ana taip mylėjo. Viskas, ką ji sukūrė ir puoselėjo, beveik viskas, kas jai rūpėjo, tiesiog dingo. Galbūt ji turėjo tai numatyti, bet jei ir buvo kokių nors ženklų, Ana jų nepastebėjo.

Tą rytą, kaip visada, atsikėlė auštant, atliko dvidešimties minučių tempimo pratimus, išgėrė kavos ir susisuko šviesius plaukus į tvarkingą kuodelį. Apsivilkusi pagal užsakymą siūtas tamsiai pilkas kelnes ir derančius marškinius, žvilgtelėjo pro langą ir, pamačiusi, kad gali lyti, pasiėmė lietpaltį. Nesvarbu, koks oras – eiti į darbą per parką buvo neatsiejama jos ryto dalis. Ana mėgo rutiną. Griežtai suplanuota dienotvarkė leisdavo jai susitelkti į kūrybą.

Eidama per Kensingtono sodus, ji galvojo apie Kalėdas, nors dar buvo ankstyvas balandis. Toks jau tas darbas maisto žurnale – visada tenka planuoti kelis mėnesius į priekį, rašyti apie jaukius troškinius ir sriubas, kai iš tiesų norisi gaivių salotų. Ana jau daugiau nei du dešimtmečius dirbo žurnalo *Culinaria* redaktore. Ji rūpinosi kiekvienu žurnalo numeriu, tad galvoti apie žemišką slyvų pudingą kaip

tik tuo metu, kai pavasariniai narcizai ir krokai ima skleisti ryškius žiedus, jai atrodė visiškai natūralu.

Kalėdinis numeris visuomet kėlė ypatingų iššūkių. Kaip išlaikyti jį pakankamai tradicinį, kad patiktų skaitytojams, bet ir pakankamai išskirtinį, kad skirtųsi nuo ankstesnių šventinių leidinių? Būtent apie tai Ana galvojo aplenkdamą Apvalųjį tvenkinį ir pasukdamą link Piterio Peno statulos.

Culinaria redakcija buvo įsikūrusi Meifere, o Ana į darbą visada keliaudavo sparčiu žingsniu, nekreipdama dėmesio į skambantį telefoną ar žinučių pranešimus. Niekas nebuvo taip skubu, kad negalėtų palaukti, kol ji pasieks savo stalą, kur asistentė būdavo tvarkingai paruošusi naujausius žurnalų numerius ir gelsvą „Moleskine“ užrašinę su dienos susitikimų įrašais.

Vos atvykusi į biurą, Ana iš sportbačių persiavė į aukštakulnius, patikrino, ar kuodelis vis dar tvarkingas, ir pasidazė lūpas „MAC Ruby Woo“ lūpdažiu prieš pradėdama darbą. Nuo šios akimirkos ji bus nuolat užsiėmusi, bet rytinis pasivaikščiojimas padėdavo surikiuoti mintis ir pasiruošti viskam, ką diena gali atnešti. Bent jau taip Ana visada įsivaizdavo.

Nepaisydama darbų gausos, Ana kasdien rasdavo laiko apeiti *Culinaria* biurą: užsukdavo pas pardavimo komandos narius, persimesdavo keliais žodžiais su redakcijos darbuotojais, stabelėdavo bandymų virtuvėje paragauti ką tik išmėgintų receptų. Taip elgėsi ne tik tam, kad darbuotojai išliktų budrūs – niekas nežinojo, kada ji gali pasirodyti, – bet ir todėl, kad jai patiko stebėti visus tuos kruopščiai dirbančius ir prie šio gerai sustyguoto mechanizmo, kas mėnesį leidžiančio mylimiausią Didžiosios Britanijos maisto žurnalą, prisidedančius žmones.

Tą balandžio rytą jos dienotvarkėje buvo trijų valandų projektų planavimo susitikimas, po jo – pietūs „Scott’s“ restorane su reklamos užsakovais, o vėliau – maketo puslapių peržiūra prieš kitą numerį. Visiškai įprasta diena, gal net šiek tiek nuobodoka.

Projektų planavimo susitikimas Anos kantrybės netausojo. Visi norėjo, kad kalėdinio numerio viršelyje puikuotųsi įspūdingas tortas, bet niekas nesutarė, kaip jis turėtų atrodyti. Diskusijos virte virė, kai Liusė, Anos asistentė, kyštelėjo galvą pro duris ir patraukė jos dėmesį.

Ana pamanė, kad greičiausiai jau vėluoja į pietus.

– Teks jus čia palikti, – tarė jau stodamasi ir akies krašteliu žvilgtelėdama į „Hermès Tank“ laikrodį, kurį prieš aštuonerius metus pasidovanojo penkiasdešimtmečio proga.

Liusės veidas buvo rausvesnis nei įprastai.

– Pietūs atšaukti, – pasakė ji, Anai skubiai žengiant pro duris. – Jūsų laukia penktame aukšte.

– Kas laukia? – Ana negalėjo pakęsti paskutinę minutę pasikeitusių planų.

– Ponas Verhovenas.

– Maniau, kad jis Amerikoje? – Ana žvilgtelėjo į Liusę. – Juk mūsų susitikimas suplanuotas kitai savaitei, ar ne? Kaip suprasti?

– Tiksliai nežinau, bet manau, kad tai susiję su svetaine. – Biure Liusė buvo Anos akys ir ausys. Jei pasklisdavo koks gandas, Liusė sužinodavo pirmoji. Jos ryšiai su kitomis asistentėmis veikė kaip gerai išvystytas informacijos tinklas.

– Aha, tiesa, svetainė. – Ana ir taip buvo sugaišusi per daug laiko šiam projektui. Ją tikrai reikėjo atnaujinti, bet, Anos nuomone, jos darbas jau buvo baigtas. Dabar jie turėjo puikią skaitmeninio žurnalo redaktorę – ar ne ji turėtų tuo rūpintis?

– Man reikia poros minučių, – tarė Liusei. – Pranešk, kad jau einu.

Tualete ji vėl pasitėpė „MAC Ruby Woo“ lūpdažiu – tuo pačiu, kuriuo dažėsi kiekvieną darbo dieną nuo pat 1999-ųjų. Pasitvarkė plaukus ir kelis kartus giliai įkvėpė ir iškvėpė. Kad ir kokia problema kilo dėl svetainės, ji ją išspręs. O tada galės grįžti prie to, kas jai iš tiesų rūpėjo – žurnalo.

Penktoje aukšte biurai visada atrodė pernelyg vėdinami – vėsūs, bet kartu ir slogūs. Anai žingsniuojant į Kristoferio Verhovenos kabinetą, jos aukštakulniai minkštai smigo į storą kilimą.

Būtent jo tėvas Polas pasamdė Aną dar devintojo dešimtmečio pabaigoje. Jis pastebėjo moters talentą ir nuosekliai vedė karjeros laiptais, kol galiausiai ji pasiekė aukščiausią poziciją – tapo *Culinaria* redaktore. Polas prieš dvejus metus mirė nuo širdies smūgio, ir Ana slapta manė, kad nuo tada jo sūnus tiesiog plaukia pasroviui.

Prieš atidarydama duris, Ana žvilgtelėjo į laikrodį – dar nebuvo nė vidurdienio.

– Labas rytas, – pasisveikino įžengdama vidun, o Kristoferis, staiga atitraukęs akis nuo kompiuterio ekrano, rodos, net krūptelėjo.

Ana didžiavosi savo gebėjimu rasti bendrą kalbą su bet kuo, tačiau atsisėdus priešais jį tvyrojo neįprastai nejauki tylą.

– Svetainė, – perėmė iniciatyvą. – Ką tik ją peržiūrėjau ir esu labai patenkinta atnaujinimu. Yra keletas smulkmenų, kurias reikėtų patobulinti, bet iš esmės viskas veikia puikiai.

Senoji *Culinaria* svetainė buvo gremėzdiška ir pasenusi. Būtent pati Ana ragino ją atnaujinti. Ji pasamdė jauną skaitmeninio žurnalo redaktorę ir užtikrino, kad ši suprastų svarbiausias žurnalo vertybes.

– Manau, Tamė Vong puikiai tvarkosi, – pridūrė, bet Kristoferis tik žiūrėjo į ją. Polas buvo charizmatiškas ir trykšte tryško pasitikėjimu. Jo sūnus visada atrodė taip, lyg būtų ką tik pamatęs vaiduoklį.

Ana norėjo kuo greičiau užbaigti susitikimą ir pasilepinti pietumis. Jau seniai norėjo išbandyti vieną vietelę Soho rajone, kur skrudino sumuštinius su trumais, makaronais ir sūriu. Visai nesigailėjo, kad pietūs „Scott’s“ restorane buvo atšaukti – būtų smagu vidury dienos rasti laiko sau.

– Tu patenkintas Tamės darbu? – paklausė aiškiai, be užuolankų. – Svetainės atsiliepimai geri?

– Taip, taip, – linktelėjo Kristoferis, įpildamas jai stiklinę vandens iš ąsočio ant stalo. Ana pastebėjo jame plūduriuojančius šviežių citrinų griežinėlius. Ji nemėgo to kartoko citrininio skonio, bet mandagiai gurkštelėjo.

– Negalime atsidžiaugti naująja svetaine, – tęsė Kristoferis, kalbėdamas taip, lyg skaitytų iš lapuko. – Padeda šiuolaikiškiau pasiekti skaitytojus. Aprėpiame daugiau temų, bendraujame su auditorija kaip niekada anksčiau, o jie mėgaujasi galimybe kasdien gauti naujo turinio.

– Puiku, – tarstelėjo Ana, mintyse jau svarstydamą, ar pietums pakaktų lengvų salotų – juk vakare jos laukė degustacinė vakarienė.

– Labai džiaugiamės atsivėrusiomis galimybėmis, – tęsė Kristoferis. – Žinoma, mums patinka spausdintas žurnalas, bet popieriaus kainos kyla, reklamos pajamos mažėja, tad atrodo, kad dabar pats tinkamiausias metas.

– Atsiprašau, metas kam? – suklysdama paklausė Ana. Ar ji ką nors praleido, trumpam nuklydus mintims?

– Nustoti leisti mėnesinį žurnalą, – lėtai ir aiškiai ištarė Kristoferis.

– Atsiprašau? – pakartojo Ana, manydama, kad kažką ne taip išgirdo.

– Nebespausdinsime *Culinaria*. Visus išteklius nukreipsime į svetainės plėtrą, – patvirtino Kristoferis.

– Taip negalima, – ištare Ana, bet jos balsas skambėjo keistai, vos girdimai.

– Sprendimas jau priimtas.

– Bet skaitytojai mėgsta *Culinaria*. – Ji buvo įsiutusi. – Žurnalas leidžiamas jau daugiau nei devyniasdešimt metų, net per Antrąjį pasaulinį karą nepraleistas nė vienas numeris.

– Laikai keičiasi, ir mes turime keistis kartu. Ateitis – skaitmeninė.

Ana nebuvo pasirengusi su tuo susitaikyti.

– Bet žurnalas vis dar neša pelną, tiesa?

– Kol kas – taip. – Kristoferis atsilošė kėdėje ir gūžtelėjo pečiais. – Bet prognozės prastos.

– O jei jį perpirkčiau? – Žodžiams vos išsprūdus, Ana jau svarstė, kaip tai galėtų padaryti.

Kristoferis greitai užgesino bet kokią viltį:

– Jis neparduodamas. Kaip sakiau, visas dėmesys skiriamas svetainei.

– O kaip darbuotojai? Bandymų virtuvės komanda, redaktoriai, dizaineriai?

Jis papurtė galvą.

– Beveik visi bus atleisti. Liks tik maža skaitmeninė komanda, kuriai vadovaus Tamė Vong.

– Ir mane atleidi, – suvokė Ana, tokia sukręsta, kad žodžiai išsprūdo vos girdimu šnabždesiu.

– Neatleidžiu, – pataisė Kristoferis. – Esi nepaprastai svarbi šiai kompanijai, bet, deja, čia tau nebeliko vietos. Metas ieškoti naujų galimybių.

– Kada... kada viskas įsigalios? – vos sugebėjo ištartti Ana.

– Nedelsiant.

– Bet mes kaip tik ruošėmės spausdinti kitą numerį, – mėgino protestuoti Ana.

– Visa medžiaga gali būti perduota svetainės komandai. Daugiau žurnalo nebebus.

– Bet... – dar bandė kažką sakyti.

– Visa jūsų komanda turi nutraukti darbus, – tvirtai pareiškė Kristoferis. – Tuoj pat.

Ant jo stalo gulėjo naujausias *Culinaria* numeris – švytintis pavasariškas leidimas su baltųjų šparagų ir violetinių laiškinių česnakų žiedais ant viršelio. Ana įsmeigė į jį žvilgsnį. Paskutinis numeris. Atrodė neįtikėtina.

– 13.00 val. išsiųsiu bendrą laišką visai kompanijai, bet pagalvojau, kad norėsi pranešti komandai pati, – pridūrė Kristoferis.

Ana trumpam užsimerkė, sutelkė dėmesį į kvėpavimą. Kai vėl atsimerkė, pamatė Kristoferį jau stovintį – aiškus ženklas, kad pokalbis baigtas. Ji norėjo rėkti, ant grindų nusviesti viską nuo jo per didelio stalo, vožti jam per veidą. Kad ir kaip tai viliojo, tačiau nieko nedarė.

– Kad ir ką galvotum, manau, gailėsies šito sprendimo, – ramiai ištarė ir apsisukusi išėjo iš kabineto, kulniuodama per pernelyg minkštą kilimą link liftų.

Kol keliavo į *Culinaria* aukštą, Ana bandė susidėlioti mintis. Turėjo valandą naujienai pranešti, paskambinti sergantiesiems ar motinystės atostogose esantiems darbuotojams, nuspręsti, ką jiems pasakyti. Tik valandą – tiek Kristoferis Verhovenas manė esant verta jai duoti. Kai liftas sustojo ir durys prasivėrė, ji pajuto, kaip sunkiai tramdo įtūžį.

Susikaupusi skubiai išėjo į koridorių ir vos neatsitrenkė į Sara, meno vadovę. Ši nervingai vaikštinėjo pirmyn atgal, prie krūtinės spausdama segtuvą.

– Ana, kaip gerai, kad tu dar čia, – ištarė, tiesdama jai A4 formato lapą. – Čia mūsų kalėdinio numerio viršelis. Elegantiškas, bet vis tiek gana šventiškas – esu tikra, kad tiks.

Ana automatiškai ėmė nagrinėti įmantraus torto nuotrauką. Jau norėjo pasidalinti savo įžvalgomis, bet tada stai-ga suvokė – tai nebeturi jokios reikšmės. Kalėdinio numerio nebebus.

– Jį sukūrė „Miško kepyklėlė“, – tęsė Sara. – Tai kepėja iš gūdžios Somerseto dalies. Be galo geniali. Labai norėčiau pasidalinti jos darbais.

– Pamiršk tortą, – nukirto Ana. – Noriu visų bandymų virtuvėje. Paprašyk Liusės padėti sukviesti žmones.

– Visų? – Sara atrodė nustebusi.

– Kiekvieno, kas dirba *Culinaria*, taip. Į virtuvę. Dabar.

Bandymų virtuvė buvo žurnalo širdis – čia buvo išbandomas kiekvienas receptas, kartojamas daug sykių, kol pa-vykdavo nepriekaištingai. Tai buvo lyg įprasta namų virtuvė, tik gerokai didesnė, o per jos duris į koridorius nuolat sklido šilto cukraus ir tirpstančio sviesto aromatas.

Jei diena buvo prasta, ateidavai čia. Jei jauteisi alkanas ar nusiminęs, pavargęs ar įsitempęs – čia rasdavai prieglobstį, žinodamas, kad tave pasitiks kas nors skanaus: dar šiltas ke-pinys, lydytas sūris, o gal net taurė vyno.

Ana įžengė vidun, bet kulinarai vos kilstelėjo akis – jie buvo įpratę prie netikėtų jos apsilankymų.

– Prašau visų dėmesio, – garsiai prakalbo Ana. – Palikite, ką darėte. Padėkite įrankius, išjunkite orkaites.

Žmonės nustebę pakėlė galvas, bet niekas neprieštaravo. Tylėjo net Tesa, ginčytis paprastai linkusi maisto redaktorė. Matyt, kažkas Anos balse ar veide neleido abejoti – tai buvo rimta. Į virtuvę vis rinkosi darbuotojai, ir netrukus patalpoje pasidarė ankšta. Visi stovėjo tylėdami, laukdami, kol ji prabils.

Prasižiojusi Ana pajuto, kad jos balsas dabar skambėjo tvirtai, net įsakmiai.

– Nėra lengva, bet turiu jums pranešti blogą naujieną, kurią pati sužinojau vos prieš kelias minutes. Priimtas sprendimas nebeleisti *Culinaria* žurnalo. Liks tik svetainė. O mes nuo šiandien baigiamo darbą.

Per kambarį nuvilnijo keli balsai: „Ne!“, „Ką?“. Kažkas net sielvartingai suverkė. Ana palaukė, kol triukšmas nurims.

– Tai didžiulis smūgis. Esu sugniuždyta – dėl mūsų, dėl skaitytojų. Visiškai nieko nesuprantu, bet nieko negaliu padaryti. Ponas Verhovenas netrukus praneš tai visai kompanijai. Neabejoju, kad vėliau Personalo skyrius atsakys į visus klausimus. – Ana perbėgo akimis jų išbalusius, sumišusius veidus. – Net nežinau, ką pasakyti. Tai... tai...

Liusė švelniai palietė jos petį, ir Ana staiga suprato, kad jos skruostais rieda ašaros. Kai asistentė nuvedė ją atsisėsti, balsai aplink vis garsėjo. Kodėl taip nutiko? Kaip tai galėjo įvykti? Kada tai buvo nuspręsta? Ana nežinojo nė vieno atsakymo.

Ji stebėjo, kaip žurnalo vyno skilties redaktorius atrakino kaip vyno rūšį naudotą sandėliuką ir pradėjo traukti butelius. Tesa su savo komanda ėmė dalinti taures, ir netrukus visi jau laikė po pilną taurę. Jie atidarinėjo šaldytuvus ir traukė visą paruoštą maistą. Jų veidai rauda, o balsai garsėjo – niekas negalėjo patikėti, kad tai vyksta iš tikrųjų.

– Ana, man labai gaila. – Šalia stovėjo Tamė Vong, skaitmeninio turinio redaktorė, kuriai Ana buvo skyrusi tiek daug laiko ir pastangų.

– Tu jau žinojai, – Ana staiga suvokė. – Jis tau pasakė anksčiau nei man.

Tamė susiraukė.

– Atsiprašau.

– Nepavydžiu tau. Nebus labai smagu, – nesusilaikė Ana. – Tik kalnas darbo.

– Taip, žinau, – tarė Tamė. – Išgyvenai geriausius laikus – pietūs, renginiai, kelionės.

– Taip, – sutiko Ana, apžvelgdama savo komandą – žmones, kuriuos pati atsirinko. Daugelis jų buvo ne tik kolegos, bet ir geri draugai.

– Kada išeini? – paklausė Tamė.

– Žinai ką... – Ana gurkštelėjo vyno, lėtai suvokdama, kad jis ištis išskirtinis. – Neturiu nė menkiausio supratimo.

Kai paskutinis rūšio atsargų lašas buvo išgertas, komanda nusprendė persikelti į barą. Ana su jais nėjo – nenorėjo, kad jos buvimas priverstų ką nors jaustis nejaukiai. Ji liko biure ir stebėjo, kaip mažomis grupelėmis išeina žmonės. Kai patalpos galutinai ištuštėjo, ji lėtai perėjo per redakciją. Žvilgsniu perbėgo paliktus kulinarinėmis knygomis apkrautus stalus, prie monitorių priklijuotus raštelius su nebaigtų darbų priminimais, tamsius kompiuterių ekranus. Tai buvo jos pasaulis – vieta, į kurią su džiaugsmu ateidavo kiekvieną darbo dieną nuo pat karjeros pradžios. Tai ją beveik palaužė.

Ana sumirksėjo ir papurtė galvą. Lėtai nusiavė aukštakulnius, įsispyrė į sportinius batelius ir, vos akimirką žvilg-

telėjusi atgal, išėjo. Ėjo per parką pro Piterio Peno statulą, aplenkė tvenkinį – lygiai kaip ir prieš kelias valandas, kai diena atrodė niekuo neišsiskirianti.